PETRE GHELMEZ

PUF-PUFOS

AVENTURILE UNUI IEPURAŞ CURAJOS

PETRE GHELMEZ

PUF-PUFOS

AVENTURILE UNUI IEPURAȘ CURAJOS

DESENE DE DUMITRU DOBRICĂ

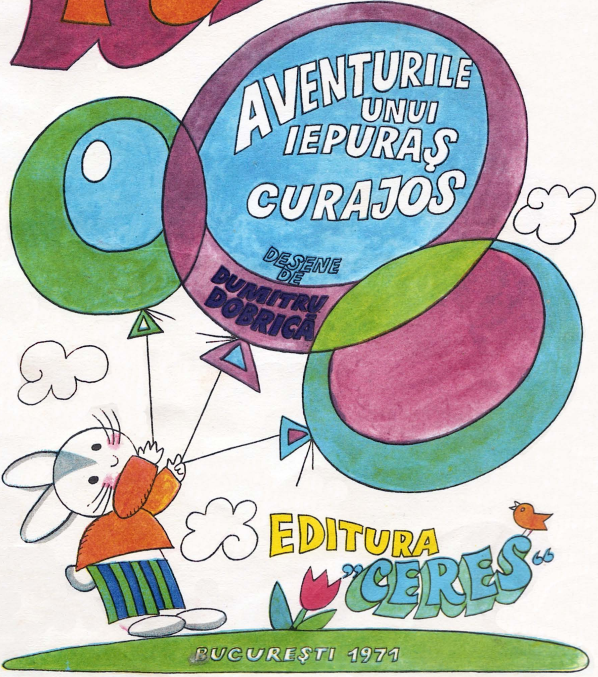

EDITURA „CERES"

BUCUREȘTI 1971

1 Am cunoscut într-o zi, din întîmplare, o familie strălucitoare: cea mai voioasă, cea mai duioasă, cea mai . . . numeroasă! Îmbrăcată toată-n urechi şi în puf: Familia Puf-Puf. O familie despre care, vă voi povesti în cartea aceasta mereu, pentru că aici trăieşte băieţelul cel mai duios, curajosul cel mai curajos, pe care l-am văzut vreodată, în lume, eu: anume Puf-Pufos, care vă salută, pe toţi, bucuros!

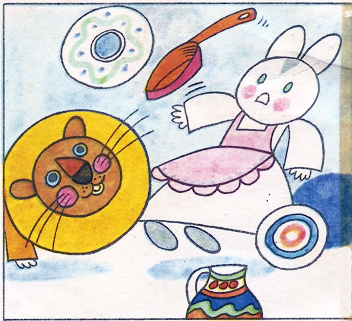

2 Numai o clipă, cît o bătaie de aripă, pentru că, altminteri, astîmpăr nu are, semănînd cu voi, cu fiecare. Iată-l, şi-a pus o mască de leu pe faţă şi a intrat în bucătărie, unde Mamina, Lina-Pufulina, pregăteşte dulceaţă, supe şi sosuri dulci din rădăcini de lăptuci. – Aoleu, strigă ea, aoleu, săriţi, a intrat în casa noastră un leu!

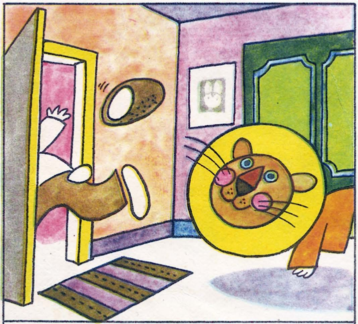

3 Tatăl, Lean-Pufulean, tocmai descojea nişte puieţi de zarzăr amar cu alean. – Un leu, ai zis? Văleleu! Stai că vin să mă lupt cu el eu. Dar, cînd a văzut în casă, o fiară aşa de fioroasă, a dat buzna afar'. Dac-ar fi ştiut să citească, ar fi aflat că leii stau doar în junglă, sau la circ, cînd vor să zîmbească.

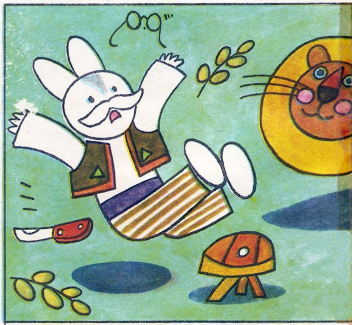

4 Leul nostru însă prinde puteri nebănuite şi nu mai ţine seama de nimic, pasămite. N-are decît un pas să întindă şi-ajunge în tindă. Aici, bunicul Loi-Pufoi, tocmai punea unor meri pădureţi altoi. Însă cînd aude că-l cheamă pe nume, anume un leu aşa fioros, de teamă, îşi pierde ochelarii şi briceagul pe jos.

5 Dar colo, lîngă dulap, cine împletește în liniște la ciorap? E bunica Loaia-Pufoaia. – Stai să întorc puțin foia, zice leul, zbîrlindu-și coama. – Păzea, bunico, păzea că te *pap!* Și ce-ar putea să mai zică, la o astfel de amenințare, o biată bunică?! A început să tremure de frică, ea nefiind nici deosebit de voinică.

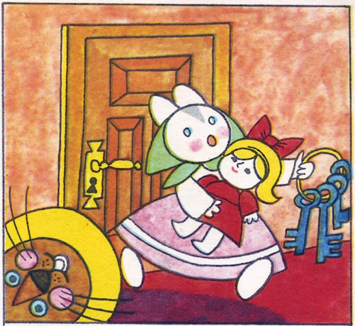

6 Ce să mai povestesc, ce să mai zic, ce să mai spun, toată Familia Puf-Puf este în panică mare acum. Ița-Pufița, sora lui Puf-Pufos, plînge și-ncuie, speriată, toate ușile. Măcar de-ar scăpa de-acest leu nemilos păpușile! Dar leul urlă și se zbîrlește nervos, cutreierînd toată casa de-a bușile.

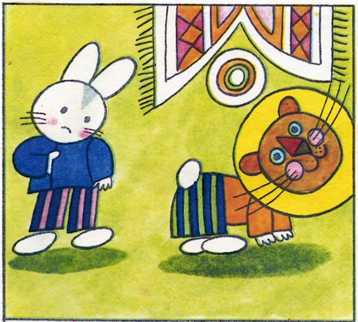

7 Numai Fic-Pufic, frățiorul lor cel mai mic, cînd a vrut leul cel fioros spre el să se-ntoarcă, parcă-parcă l-a recunoscut, după pantalonii de catifea verde, un pic. Atunci Lean-Pufulean a zis cu glas tare: – Să-l punem la încercare. Luați fiecare cîte-o oglindă, din tindă, și-ncingeți în jurul leului o horă mare!

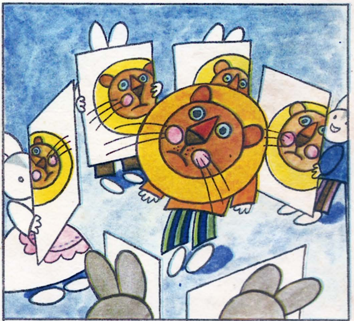

8 Așa au făcut și . . . ce credeți că au văzut? un lucru nemaivăzut! Din șase părți, șase lei fioroși îl privesc fără milă pe . . . Puf-Pufos! Iar viteazul nostru, la o adică, dîrdîie ca piftia, de frică. Hora leilor s-a încins în jurul lui tare. Mai știe cineva pentru-acest voinic, care tace chitic, vreo scăpare? Care?

LA AERODROM

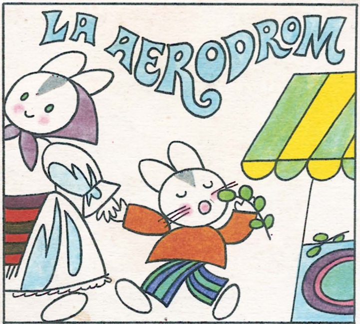

1. Astăzi e zi cu soare şi Familia Puf-Puf a ieşit la plimbare. Puf-Pufos nici n-a avut somn, de bucurie că vor merge la aerodrom. Iată-l, calcă voios, tacticos, rozînd dintr-un lăstar amar, fiindcă lui, ca şi vouă, îndată ce iese pe stradă, i se face poftă de-o ciocolată îmbrăcată-n hîrtie colorată.

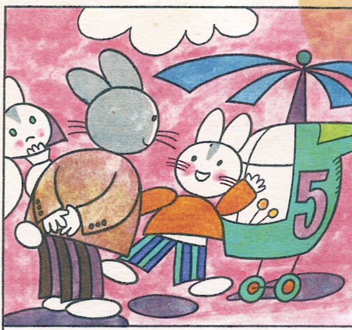

2. Aerodromul e un fel de cîmp asfaltat, pe care un uriaş a pus balene de argint la uscat. Balenele de colo, bălanele sînt avioanele, iar cărăbuşul de aici, cu aripi de fier, este un elicopter. – Ce maşinărie complicată! se miră Lean-Pufulean. Nu m-aş pricepe s-o conduc niciodată. – Mă pricep eu, tată!

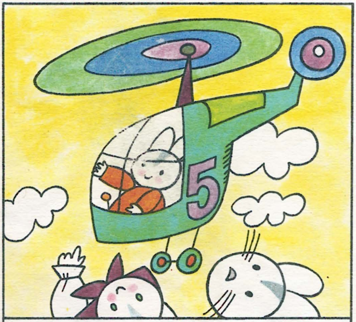

3. Şi, cît ai zice: *elicopter du-mă iute spre cer*, Puf-Pufos îşi priveşte familia . . . de sus în jos! Cîmpul întreg, dansează sub el, iar elicea vîjie ca o vijelie pe sub bolta de cerneală liliachie. – Unde te duci băieţel inimos? – Vezi, zice Mamina, Lina-Pufulina, cine-ar putea să mai spună că voinicul nostru nu-i curajos?!

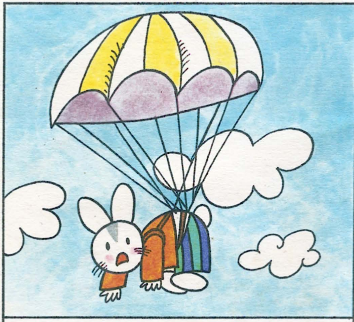

4. Astfel au trecut una, două, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt, nouă, zece ore de zbor şi iată că s-a terminat benzina din rezervor. – Mamina, Lina-Pufulina, strigă înspăimîntat Puf-Pufos, ajutor! Ajută-mă să cobor! Dar Lina-Pufulina-i departe şi nu-l mai ascultă. – Atunci voi coborî cu o paraşută . . .

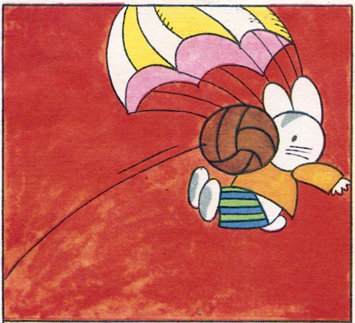

5. Coborînd lin, Puf-Pufos mai are pînă la pămînt foarte, foarte puțin! Cînd, ghinion! Aici, la aeroport, nimerește pe terenul de sport unde jucătorii, vreo douăzeci au încins pe gazonul proaspăt cel mai grozav meci. Uite: mingea trebuia să-nscrie un gol, dar i-a cam dat porții ocol și l-a nimerit, nu tocmai politicos, chiar pe Puf-Pufos!

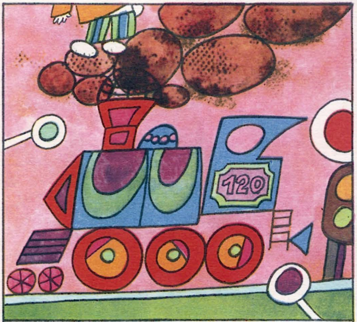

6. Prin urmare, iată-l pe eroul nostru trecînd peste coșul unei locomotive în staționare. Puf-Pufos este acesta, sau o arătare? După cum se vede, lumea nu-i chiar așa mică, dar nici chiar așa mare. Altfel, cum ar fi nimerit prietenul nostru bun, chiar în perdeaua de fum? Nu putea să-și croiască alt drum?

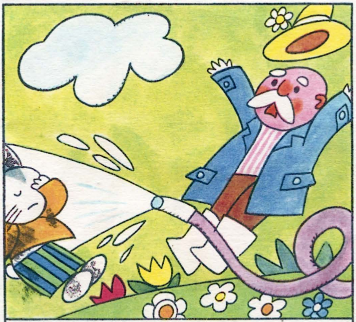

7. Un astfel de băiețel (care seamănă cu cine știu eu, puțintel) nici grădinarul aeroportului n-a mai văzut, de cînd este el! Poți să juri că-i făcut din funingine și din lut. – Maica mea, zice Grădinarul-Florarul, scăpînd furtunul din mîini, parcă l-au tăvălit prin baltă o haită de cîini . . .

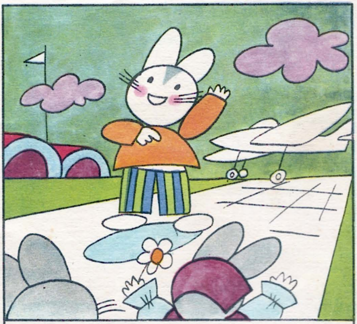

8. După acest duș răcoros, iată-l în fața a lor săi pe Puf-Pufos. Vai, cum să iasă din încurcătură? Ce situație! Dar . . . – Ați văzut, zice el, v-am făcut cea mai grozavă demonstrație! Acum, dacă nu vă temeți de ghinion, poftiți să vă plimb cu-n avion! Fiindcă, pe întregul aeroport eu sînt cel mai de seamă pilot!

1. Scoală, Inimă-de Lemn, căluţule bun, frăţioare! Afară e primăvară, e soare. Uite, am un ghiocel mititel ... – Unde mergem Puf-Pufos, stăpîne, cu el? – Să-i mulţumim Soarelui-Marelui, pentru căldură ... – Puf-Pufos, dar Soarele e la noi în bătătură. Ne mîngîie, în fiecare dimineaţă, cu luminile sale pe faţă.

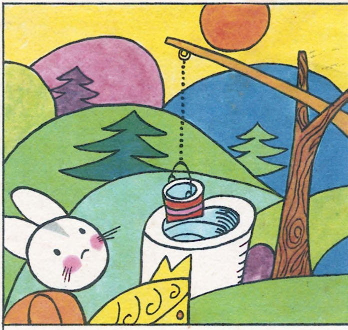

2. – Inimă-de-Lemn, oi fi tu înţelept, dar acum n-ai grăit drept. De la începutul leatului, Soarele-Marele e la marginea satului. Aşadar, dumă repede la el să-i dau acest dar. Dar ... afară din sat era doar Fîntîna. – Soarele-Marele e sus, pe deal, arăta ea cu mîna. Acolo-nfloresc razele lui rotitoare dintotdeauna.

3. Chiar şi pentru un cal nu e uşor să meargă la deal. Însă o dată ce ai pornit la drum, trebuie să mergi, cum-necum! Pe Dealul-de-Pămînt le-a ieşit în cale Moara-de-Vînt. – Mai la vale, mai la vale, le-a arătat ea, rotindu-şi aripile pe rînd. Pînă la Soare mai aveţi multă cale. – Mulţumim, Moară-de-Vînt, dumitale! ...

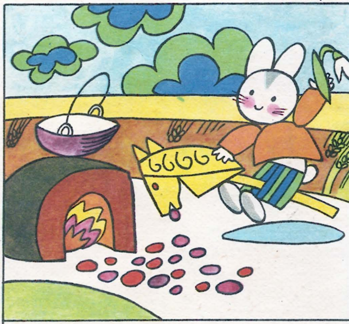

4. – Puf-Pufos, am obosit şi pe Soare tot nu l-am zărit. Cui să-i cerem un sfat, un îndemn? În jurul nostru e numai cîmpie şi-o mare de grîu aurie. – Ba, uite, colo, şi-un cuptor-arzător. Cuptorule-arzătorule, dacă eşti drăguţ, dă-i puţin jăratic acestui căluţ, să mai prindă curaj, să mai prindă puteri ...

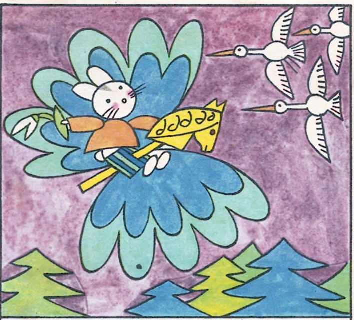

5. – Stăpîne, dragul meu Puf-Pufos, să-i mulţumim Cuptorului-arzătorului, frumos. Acum pot să te duc pînă la cer, dacă-mi ceri. Cuptorul parcă a fost vrăjit. De-abia am înghiţit jăraticul şi uite ce aripi puternice mi-au răsărit. – Zboară, căluţule, măcar pînă la păsările acelea călătoare. Poate ele vin dinspre Soare.

6. Dar păsările erau nişte berze-breze, nu ştiau de Soare mai mult ca două verze. Ele i-au trimis pe călători, dincolo de nori, la Ciocîrlie-Lie care le-a spus: – Pe Soare l-am îndrăgit de-o viaţă. De-aceea în fiecare dimineaţă, îmi fac o scară de cînt şi urc spre el cînd îl văd luminînd ... Însă drumul e lung şi nu mai ajung.

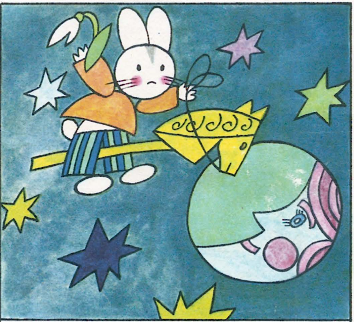

7. – Atunci hai, Inimă-de-Lemn, pînă la Lună, poate o avea ea mai multe să ne spună. Dar lîngă Lună era pustiu şi era frig. – Eu de cînd mă ştiu îl tot strig. Soarele-Marele mi-e frate, dar eu stau în cer doar pe noapte, iar el vine pe zi. Despărţiţi vom fi cît vom trăi. Dar, cine ştie poate că ne vom întîlni într-o zi ...

8. – Inimă-de-Lemn, batem drumul fără măsură, iar tu mi-ai spus că Soarele e la noi în bătătură! ... – Sigur că da, Puf-Pufos, Soarele drag ne-aşteaptă în prag. E Mamina, Lina-Pufulina, puţin îngrijorată că am lipsit cam mult de-acasă, de astă dată. – Ai dreptate, căluţule, zice Puf-Pufos, Lina-Pufulina este Soarele nostru cel mai frumos!

1. În Familia Puf-Puf e sărbătoare: Lina-Pufulina își serbează a douăzecea aniversare. Așadar toți ai casei i-au adus cîte un dar. Puf-Pufos i-a dăruit o garoafă cu creasta de jar. — Vă mulțumesc! zice Lina-Pufulina, vă mulțumesc! Puf-Pufos, parcă-i o flacără, parcă-i o pasăre cîntătoare această floare! Unde-ai găsit-o oare?

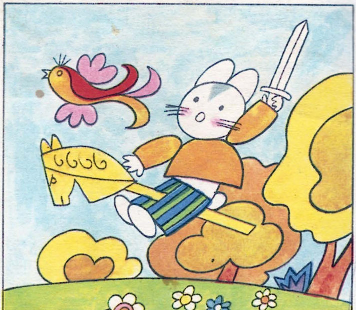

2. Ieri, mă plimbam prin Pădurea-jumătate-de-aur—jumătate-de-argint, în împărăția lui Nu-vă-mint, începe să povestească Puf-Pufos. Deodată în fața mea s-arată o pasăre rară. Dau să o prind, dar ea zboară! atunci fac un semn armăsarului meu Inimă-de-Lemn. Scot palOșul ager, de nuia, și pornim val-vîrtej după ea.

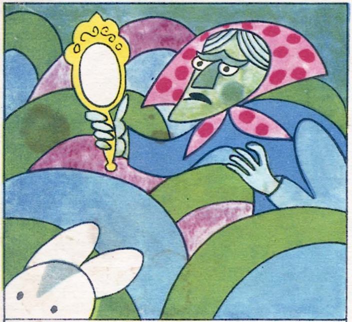

3. Dar iată, dintre tufele răsurii, se ivește, supărată, înfuriată, Muma-Pădurii. — Întoarce-te din drum, Puf-Pufos! țipă ea la noi, destul de politicos. Eu sînt urîtă și rea. Păzea! — Ba, ești frumoasă Muma-Pădurii, ca de pe horn scoasă! Privește-aici în oglinda mea, și vei avea ce vedea! Cum s-a privit, noi am și fugit.

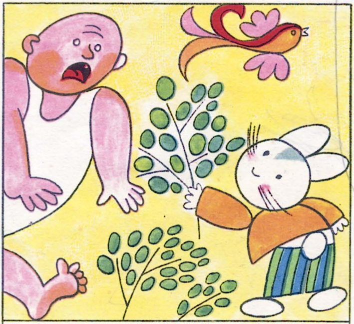

4. Pasărea Măiastră zbura mereu înaintea noastră. Cînd iată, Căpcăunul ne taie drumul. — Vreau să vă mănînc, că prea sînt flămînd! zice el, pregătindu-se de măcel. Credeți c-am început să plîng? Împreună cu Inimă-de-Lemn i-am dat Căpcăunului un îndemn: — De ce să ne mănînci pe noi, cînd ai imprejur atîta frunză și-altoi?!

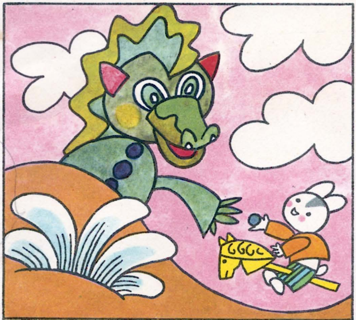

5. – Soră-sa, Scorpia, ne-a tăiat drumul și ea. Dar noi am îmblînzit-o repede cu-o mărgea, spunîndu-i că e stea. – Stea de cinema? a întrebat ea, ori stea-de-mare? – Stea pentru fetițele ascultătoare! – Așa sînt și eu oare? – Rămîi aici, să-ți dai răspuns la-ntrebare, că noi ne-am și dus pe drumul de sus.

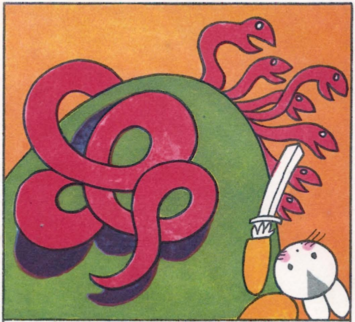

6. Aproape că se făcuse noapte, cînd iată-l, Balaurul-Laurul cu capete șapte. Văzîndu-l, în față, am devenit și eu . . . Inimă-de-Gheață! Dar el mi-a spus frumos: – Puf-Pufos, înainte ca soarele să scapete, taie-mi și mie, rogu-te, șase capete! Vreau să mă mai odihnesc, vreau să scap, doar cu-o singură bătaie de cap!

7. În acest timp Pasărea Măiastră, mereu înaintea noastră, pîn-a ajuns în Munții-de-Sus, care, neavînd ce să facă, se băteau cap în cap, făcînd ca vremea să treacă. Aici Pasărea-vie s-a prefăcut într-o garoafă purpurie, cu multe și crestate petale, pe care, dragă Mamina, Lina-Pufulina, ți le-am adus dumitale.

8. Toată Familia Puf-Puf este-ncintată. Dar, Ița-Pufița, deodată: Puf-Pufos, frățioare, ne-ai uimit cu-atîta vitejie, dar cine, mă rog frumos, ți-a spus povestea aceasta ție? – Cum, Ița-Pufița, ți-ai uitat de unde aflăm noi poveștile noi? De la bunicul Loi-Pufoi, seara, după ce pune merilor pădureți altoi.

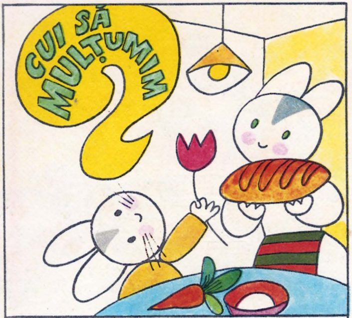

1. La amiază, Familia Puf-Puf stă la masă. – Mulțumesc Mamina, Lina-Pufulina, pentru pîinea proaspătă și gustoasă. Te rog, primește în dar această floare cu aripi de soare! – Băiețel, dar floarea i se cuvine Brutarului. Nu eu am copt pîinea, ci el. Eu am fiert numai legumele, iar Bunica mi-a ajutat să sparg alunele . . .

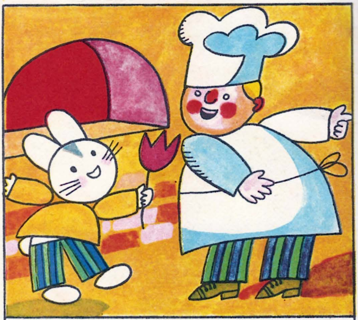

2. Brutarul e mai rumen ca jarul. Este emoționat că are în fața lui un astfel de băiat civilizat, sau de atîta frămîntat? N-am aflat. – Puf-Pufos, pita e bună știu și eu, dar nu e meritul meu. Făina din care am frămîntat aluatul a făcut-o altul. Lui să-i duci darul, prietenului nostru, Morarul.

3. Morarul tocmai trăgea din lulea. – Puf-Pufos, ca din făină scos, zice el, ghici ghicitoarea mea: puteam eu măcina, dacă nimeni griul nu-l semăna? Ce-ar fi măcinat moara aceasta între măsele, dacă n-ar fi avut niște boabe de grîu, ca niște stele? Ascultă-mă pe mine: floarea Secerătorului-Culegătorului i se cuvine.

4. O combină parc-ar fi o albină! Strînge sub aripile sale de șiță străvezie, tot polenul de pe cîmpie. Polenul în cazul acesta e griul, care sună în bătaia vîntului, ca rîul. – Secerătorule-Culegătorule, nu *vrei dumneata* să primești floricica mea? – Ba, da, însă cu-adevărat i se cuvine celui ce-a semănat.

5. Dar Semănătorul a lăsat-o și el pentru cel ce-a făcut ogorul... Că nu el merita laudele cu aplaudele, ci Norul, care-a stropit semănătura, astă-primăvară, cu ulciorul. C-o fi, c-o păți, că Puf-Pufos, nu fi trist, că uite du-te matale, pînă peste drum, la tractorist. Și să ai în vedere că el e de aceeași părere...

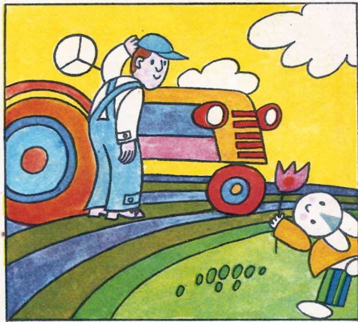

6. Tractoristul însă este grăbit. – Puf-Pufos, băiețel inimos, ca să brăzdez cîmpul în lung și-n lat din zori pînă la înserat, șapte zile deabia îmi ajung, și am nevoie de tractor și de plug. Celui ce-a făurit dobitoacele acestea de fier, ascultătoare, i-ai mulțumit oare? Lui într-adevăr i se cuvine o floare.

7. Însă Muncitorul, care-a făurit plugul și tractorul, e luat cu zorul și zice politicos: Puf-Pufos, este-adevărat ce-ai aflat: eu am meșterit mașinile acestea, dar... forța mi-a dat-o prietenul nostru brutar. Cînd mă apucam de lucru, în zori, mușcam mai întîi din pîinea pufoasă care plutea în aburi ușori.

8. – Am înțeles un înțeles, din toate întîmplările acestea cules. Mai înainte de-a merge la Brutarul-rumen-ca-jarul, voi trece pe la Grădinarul-Florarul să-mi dea cel mai mare buchet de flori. Din el voi dărui cîte-o floare, cu aripi de soare, tuturor celor ce ne-așază pe masă, pîinea gustoasă.

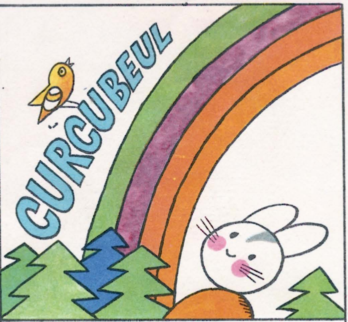

1. A plouat, ploaie mare, din soare, iar pe cer s-a arătat minune strălucitoare: Curcubeu-vărgat, peste hotarele lumii aruncat. Unde se duce? De unde vine? Pune pădurii cunună de scăpărătoare lumine. Ar vrea să-l poarte-n fruntea lor cerbii, cînd se-nrourează dimineața coarnele ierbii. Dar n-au aflat, minunea, pe lume, cum s-a-nălțat.

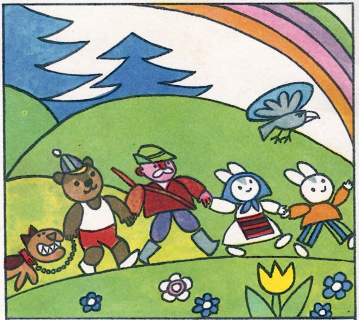

2. Prietenii noștri au lăsat pădure, au lăsat joacă, și-au pornit să găsească locul de unde-și soarbe Curcubeul puterea, de unde bea apă. Unde o fi locul acesta, unde? Nimeni nu poate răspunde. Cel care vrea să-l găsească trebuie să știe să îndrăznească. Să creadă ce nu se poate crede; să vadă ce nu se poate vede. Să ardă el însuși de sete.

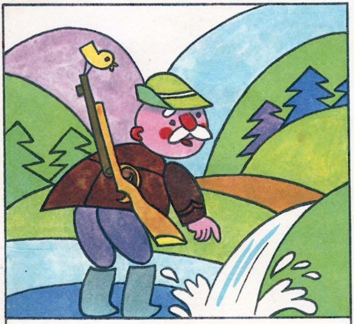

3. Mergînd mai agale, ori mai cu zor, au ajuns la Izvor – Nu, dragii mei, Curcubeul soarbe apa din lanul de grîu roditor. Eu răcoresc mai mult călătorul, le-a spus Izvorul-veșnic-curgătorul. Atunci eu rămîn aici, a zis Vînătorul-Ochitorul. Mie îmi astîmpără setea Izvorul. El este bun, ce-aș putea să mai spun?!

4. – Vînătorule-Ochitorule, rămîi sănătos, i-a spus Puf-Pufos. Noi mergem pe Dealul cu grîu, sus. Setea noastră-i mai mare, ne arde ca un foc nesupus. – Dacă e vorba de Deal, pentru mine nu poate fi un ideal, a zis Moș-Martin-tin-cojoc-foarte-fin. Pe mine încă de-aici, puterile nu mă mai țin.

5. Cînd au ajuns sus, Dealul i-a trimis în zare, la Rîu. – Rîul-Pîrîul are mai multă apă, a zis el. Eu cred că de la Rîu, Curcubeul s-adapă. Să mergem tocmai la Rîu?! s-a mirat Ița-Pufița. Eu rămîn aici, în lanul de grîu. Adun maci roșii să-mi împodobesc pentru carnavalul de seară rochița.

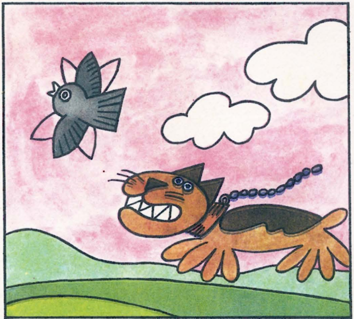

6. – Mopsus-Hopsus și tu Vulture îndrăzneț, veniți măcar voi după mine, și-o să vedeți locul acela fără de preț, de unde își soarbe Curcubeul frumusețea măiastră . . . – Bizuie-te, Puf-Pufos, pe vitejia noastră, l-a asigurat Mopsus-Hopsus. Dar a zărit o prepeliță pe sus, s-a luat după ea și s-a dus.

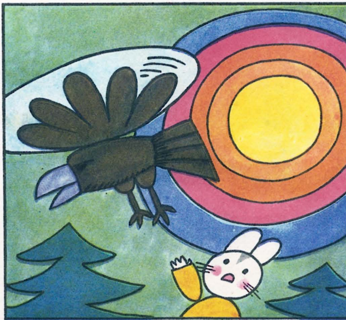

7. – Am mai rămas doar noi doi, Vulture-de-Mare, Vulture de soi . . . – Puf-Pufos, Rîul-Pîrîul ne-a trimis la Marea cu valuri de sare, și lungi, și legănătoare, și-amare . . . Dar acolo sînt eu cel mai tare! Însă Marea i-a trimis la Soarele arzător. – La Soare? Are niște aripi de flăcări îngrozitoare! s-a speriat Vulturul rotitor.

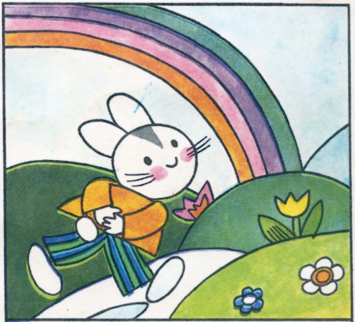

8. Parcă toți s-ar fi vorbit să-l dezamăgească. – N-ai să găsești, Puf-Pufos, niciodată, locul de unde bea Curcubeul apă! Doar eu, dragii mei, cred că pînă la urmă o să-l găsească acolo, undeva, într-un tîrziu, ca-ntr-un vis străveziu. Și-l însoțesc pe îndrăznețul fără seamăn, de-a rîndul măcar cu gîndul.

LA MECI

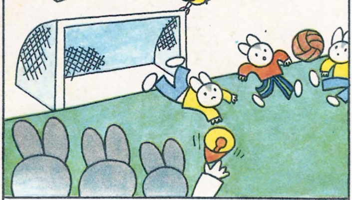

1 Ce să fie, de ce să fie, la ora asta atita gălăgie? Cum, n-aţi aflat? La fotbal e finală de campionat. Joacă „Urechiaţii-fricoşi" cu „Pufoşii-sperioşi". Lupta se dă pentru cupa de-alături, arză-o-ar focul, s-o arză: o varză! O varză mare cît blocul! Pe cei ce vor cîştiga îi va bate norocul. Vor avea ce să roază!

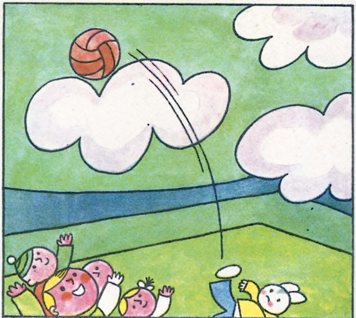

2 Meciul e-n toi. – Veniţi copii, să-l privim şi noi! Văd că nimeni nu se codeşte, ca la untura de peşte! În tribune – lume, lume, lume! Cît despre joc, ca în orice finală, se pune mult foc: o lovitură în minge şi două pe-alături: poc-poc! Iată, un mare jucător trage la poartă şi . . . mingea se opreşte pe-un nor!

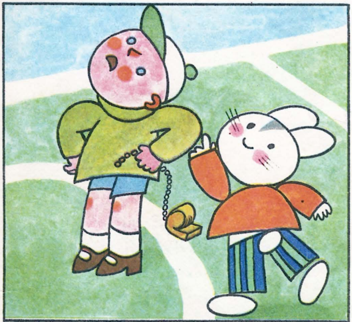

3 Aşa deci, Arbitru-Mitru este nevoit să-ntrerupă acest meci. Duce fluierul la gură, dar nu ştie cum să iasă din încurcătură. – Cine va fi cel curajos, care să dea mingea de pe nor jos?! – Eu, zice Puf-Pufos. Arbitru-Mitru priveşte la el curios. Glumeşte acest voinic-pitic, sau e serios?!

4 – Nu-i nici un lucru anevoios, dacă eşti ingenios, zice Puf-Pufos. Vă rog să-nălţaţi pînă la nor acest zmeu, pe care, ca pe-un avion, voi sta eu. Cît veţi zice: *şapte sape late şi-încă alte şapte sape late*, fără să greşiţi vreodată, mingea va fi salvată . . . (Aţi înţeles că, aici, ajutorul i l-a dat şi autorul!)

5 Astfel Puf-Pufos a ajuns sus. Şi uite, fără minge rămas, Norul-Călătorul nu mai are nici un haz, şi plînge, plînge de necaz. – Lacrimile mă înmoaie şi mă prefac în ploaie... Puf-Pufos, o să cazi, o să cazi! Ce nor uricios, parcă-ar fi un copil plîngăcios! Nu seamănă de loc cu fraţii lui jucăuşi şi ghiduşi!

6 Noroc cu Vîntul, care-a risipit umbra norului, şi acum razele soarelui inundă Pămîntul. S-a cam speriat Puf-Pufos cînd s-a pomenit alunecînd vertiginos. Pînă cînd s-a oprit într-o plasă, pe care o ţesuse lumina rază cu rază. Ei, aici, sus, să tot stai, ca pe-un plai, dar cei de jos sînt nerăbdători să cobori.

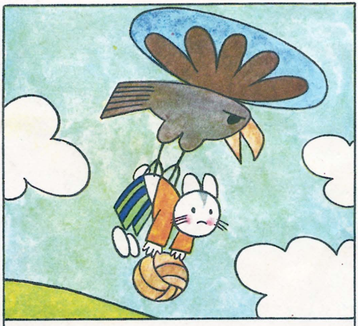

7 Iată, au şi trimis *un trimis,* cu-n bileţel scris. Trimisul e Vulturul-de-Mare, cel care se speriase de Soare. – Vulture, acum du-mă repede jos, te rog frumos! Însă Vulturul îşi roteşte aripile aşa de tare, c-a uitat să coboare. Mingea e la Puf-Pufos în mînă, dar Puf-Pufos e la Vultur în gheare.

8 Ce noroc! Vînătorul-Ochitorul era jos, printre spectatori. – Nu mai pot, m-am emoţionat de tot, daţi-mi puşca să-l împuşc pe loc! Cum a strigat Vînătorul, Vulturului i s-a reparat motorul. Acum meciul va începe din nou cu şi mai mare ecou. Bată-o-ar focul de cupă, e ora de somn! Nu puteţi urechiaţilor să jucaţi după?

1. Dar uite, că la ora de somn mai sînt şi copii care dorm. Puf-Pufos are şi el frăţiori, care se pot număra printre aceşti ascultători. Iţa-Pufiţa, Fic-Pufic ... Doar el n-are astîmpăr un pic. Iată-l, acum, tupiliş, tulind-o la joacă pe furiş. Se vede după urechi şi mustăţi c-a mai făcut aşa şi-n alte dăţi.

2. Mingea e mare şi colorată ca soarele, iar el aleargă după ea pînă nu-l mai ţin picioarele. Ce-i pasă lui Puf-Pufos de fraţii săi, care visează că se dărîmă casa pe ei! O astfel de minge bogată, n-a mai avut el niciodată. Chiar dac-ar dormi, tot ar visa că se joacă prin grădină cu ea.

3. Dar ... ce bucluc! Mingea a sărit în stradă, peste uluc. Cum a ieşit Puf-Pufos după ea, Mopsus-Hopsus, cîinele Vînătorului-Ochitorului îl aştepta. Păzea, Puf-Pufos, păzea! Mopsus-Hopsus era prietenul lui, cum v-am spus, dar cînd se află pe stradă, face pe viteazul, pentru ca toată lumea să-l vadă!

4. Astfel au trecut băieţel şi căţel prin piaţa de zarzavaturi, înconjurînd-o din cele patru laturi. Au trecut de mai multe ori, val-vîrtej. Poftim de mai alege varză de varză, morcov de morcov, sau vrej de vrej. Piaţa arată ca după o bătălie, şi cum se va termina urmărirea aceasta nimeni nu ştie!

5. Cît pe-aci să-l înhaţe Mopsus-Hopsus pe Puf-Pufos, dacă băieţelul n-ar fi nimerit într-un camion ce venea în viteză: hop, sus! După cît s-a aflat, camionul transporta tot zarzavat. Şoferul, isteţ ca orice şofer, vrusese să-l învăluie pe Puf-Pufos în mister, şi dorind din tot sufletul să-l salveze redusese viteza cu două viteze . . .

6. – Vai, a fost foarte periculos! zice în sfîrşit Puf-Pufos, răsuflînd uşurat şi ştergîndu-şi fruntea de apă. Cînd, tocmai atunci, Mopsus-Hopsus îşi arată colţii de după nişte coşuri cu varză şi ceapă. Ce să-i faci, acum urmărirea din nou o să-nceapă. De unde să ştie şoferul că Mopsus-Hopsus dezlegase misterul?!

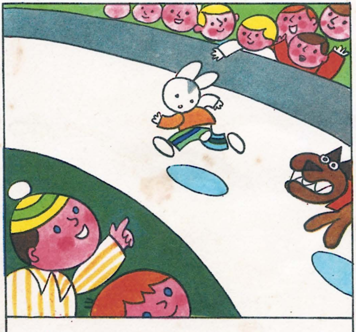

7. Dintr-un salt, Puf-Pufos e din nou pe asfalt. De pe asfalt pe gazon. Şi de-acolo pe pista de alergări, a celui mai mare stadion, tocmai în clipa în care i se dă curs celui mai mare concurs, de alergări, în patru timpi şi trei răsuflări. – Priviţi, strigă spectatorii, fel de fel, pe primul loc e un băieţel!

8. Puf-Pufos a scăpat mai mult mort decît viu. Acum i se ia un interviu.– Cum vă numiţi? La ce vă gîndiţi? Cum vă simţiţi? Ce plănuiţi? îl întreabă, în grabă, un gazetar de talent. – Mă simt excelent! Dar cînd îmi pusesem în gînd să-l pun pe Mopsus-Hopsus la pămînt, nişte copii l-au salvat. Păcat!

1 Iată-l pe Puf-Pufos, plimbîndu-se tacticos, pe malul verde, unde totul în ceață albastră se pierde. Deodată, ce vede? A bălților regină a ieșit să facă baie cu puțină lumină. – Bună dimineața, Broască-Roască! zice Puf-Pufos. Ce mai faceți? Cum vă simțiți? Ce mai exersați? Cu vocea cum vă mai lăudați?

2 Puf-Pufos, căreia adeseori trebuie să-i scoți vorba c-un clește, în dimineața aceasta nu se mai oprește: vorbește, zîmbește, glumește... și-odată de uimire, încremenește! Prietenul acesta nou e mult mai fricos, decît un iepure curajos! S-a aruncat fără să scoată vreo vorbă, în apă. – Săriți, că se-neacă, nu mai scapă!

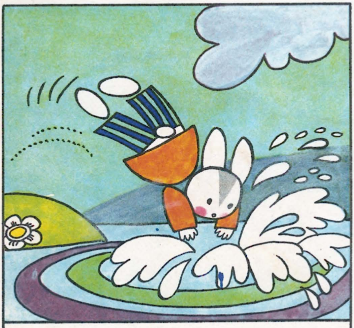

3 Primejdia e mare, dar prietenia lui Puf-Pufos e mai tare. Sare iute în valul sunător, ca un adevărat salvator, vara, la mare. Dar... salvatorul înoată la fel ca toporul! Puf-Pufos, Puf-Pufos, băiețel inimos, o să te fure valul, înșelătorul... Oi fi tu salvatorul, dar gîndește-te bine: poți da piept cu zăporul?

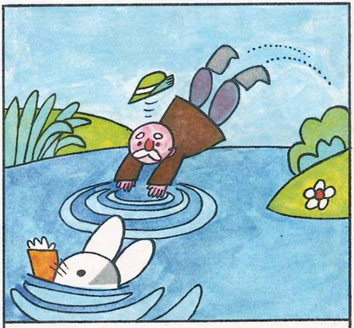

4 Bine că pe mal se afla Vînătorul-Ochitorul. Nici nu s-a mai dezbrăcat și chiar în mijlocul apei s-a aruncat. S-a gîndit că pînă o să-ncerce, dacă apa e rece, primejdia trece, iar el o să rămînă singur, pe mal, să rîdă de sfiala lui valul cel mai banal. Așa s-a gîndit Vînătorul. Dar credeți că el era înotătorul?

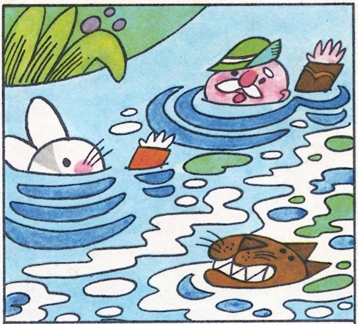

5 Cînd doi prieteni sînt în primejdie, nici celui de-al treilea nu-i mai prieşte. – Nu-i nimic, nu vă pierdeţi cu firea! Păstraţi-vă calmul şi gîndirea! Aşteptaţi că v-aduc eu pe mal, sus, strigă Mopsus-Hopsus. Şi... cum a sărit, din apa cea mare doar urechile i s-au mai zărit. Fireşte, Rîul-Pîrîul nu glumeşte!...

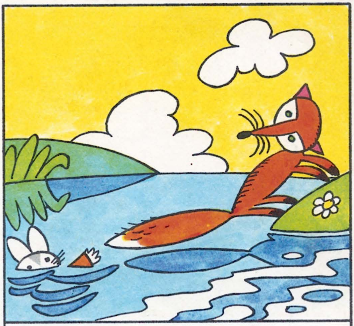

6 Iată, Cumătra Vulpe e mai deşteaptă. Ea şade la o cotitură şi-aşteaptă. Îşi flutură coada de flacără vie, peste unda străvezie. Dar, oricît i-ar fi dorinţa de mare, nu se poate preface-n colac de salvare. Şi astfel cei patru naufragiaţi plutesc la vale. Din prieteni, la primejdie, au devenit fraţi.

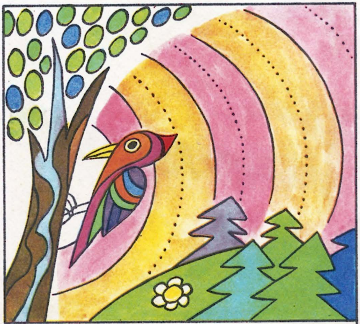

7 Ce să vă spun, nu se întrezăreşte nimic bun. Noroc cu Noaia-Ghionoaia, care este telegrafistă-ntr-un prun. Îndată ce-a fost rugată a lansat semnale S.O.S., adică semnalele de alarmă, făcînd mare larmă. O astfel de veste zboară mai repede decît o poveste. Din cracă în cracă, din plop în plop, fără stop.

8 Astfel pe cer, a apărut cel mai puternic elicopter: Vulturul-de-Mare, care-i scoate pe toţi din viltoare. – Nu ţi-a fost deloc uşor să ne salvezi pe toţi din apele albastre şi verzi, Vulture, recunoaşte! – Puf-Pufos, dacă-aş spune altfel, aş ocoli adevăru-ntr-un fel. Dar... prietenul bun la nevoie se cunoaşte!

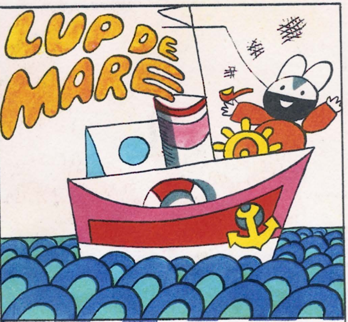

1. Puf-Pufos e căpitan de vapor, trece prin valuri cutezător, de la Polul Nord la Ecuator, pe ploaie și pe furtună, fiindcă el nu se teme ca unii dintre voi, nici cînd fulgeră nici cînd tună. Are și-o uriașă barbă. Barba e cusută cu ață albă. Dar nimeni de ea nu-l întreabă. Călătorul întreabă doar: „cînd pornește vaporul?"

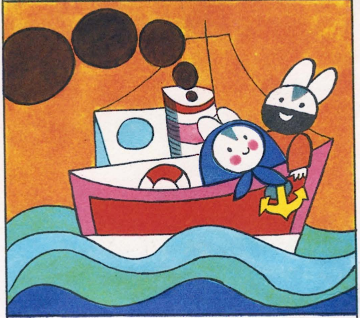

2. – Cine mai e ca frățiorul meu, cine? Mă plimbi Puf-Pufos și pe mine? – Te rog frumos, urcă la bord! Un Lup-de-Mare este mai politicos decît un lord. Alege-ți ruta! Vrei să mergi pînă la Mamaia sau pînă la Calcutta? Aș avea doar o-ntrebare: aveți dumneavoastră, Ița-Pufița, cumva, rău de mare?

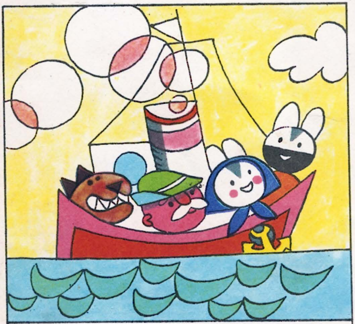

3. – Rău de mare?! Nici eu și nici Vînătorul-Ochitorul n-are. – Puf-Pufos vin și eu pe vaporul tău, a zis Vînătorul. Dar ce mă fac eu, că l-am adus și pe Mopsus-Hopsus? – Nu-i nimic, Vaporul meu pare mic, dar este un transatlantic voinic. Mopsus-Hopsus, supărarea de-altădată s-a dus, poftim sus!

4. – Plecați cu toții în larg cu Vaporul-Plutitorul de care toate valurile se sparg și pe cine lăsați pe mal, pe cine? – Oricum nu tocmai pe tine, Moș-Martin-tine. Mai găsim noi un loc, că n-o fi foc. Vaporul-Plutitorul mai ține. Este adevărat că puntea vaporului e cam îngustă, dar orice plimbare, în felul ei, se gustă!

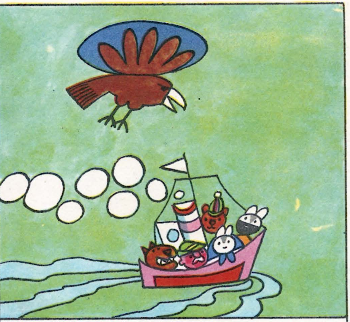

5. – Ce vapor ciudat! zice Vulturul-de-Mare, venind spre ei ca o fulgerare. Unde-o fi plecat, așa de-ncărcat? Văd acolo și-un Lup-de-Mare. Sau o fi vreun pirat? Dar, piratul nu era altul decît Puf-Pufos, care i-a spus și Vulturului la fel de politicos: – Noi pornim în larg Vulture, în larg, poftește și tu pe catarg!

6. Vulturul nu putea să fie mofturos, o dată ce l-a poftit Puf-Pufos. Dar cum pe catarg s-a așezat, Vaporul-Plutitorul, și-așa prea aglomerat ... s-a răsturnat! – Ajutor! strigă disperat căpitanul de vapor. Am naufragiat! Coborîți bărcile de salvare sau înotați pînă la insula aceea plutitoare, din zare.

7. Au înotat cu toții, au înotat, pînă aproape de-nnoptat. Marea era mai înfuriată ca niciodată și i-a topit căpitanului luleaua de ciocolată. Astfel dintr-o Mare de furtună Marea s-a făcut dulce și bună. Iar insula pustie era ... vie! Lena-Balena, căci ea era, i-a întrebat curioasă? Unde să vă duc, dragii mei? – Acasă!!!

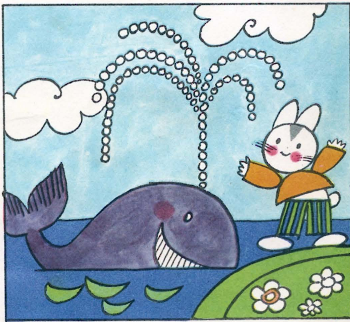

8. După toate cele ce s-au întîmplat, se-nțelege că prietenii noștri au ajuns din nou pe uscat. Pe iarba frumoasă și verde, unde calcă piciorul prin flori, ca printre luceferi, că nici nu-ți vine a crede. – Am făcut puțină baie, zice Puf-Pufos, răgușit puțintel, dar, orice s-ar spune, am mai descoperit un prieten în lume.

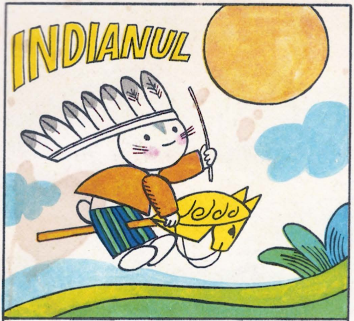

1. Prin ninsoarea de soare trece un Indian călare. Vijelios, curajos, seamănă cu Puf-Pufos. Calul poartă în frunte o stea curată, un semn. N-o fi cumva Inimă-de-Lemn? O fi, n-o fi? Cine-ar putea să știe?! Joacă apa zărilor peste cîmpie. Cal și călăreț se pierd, ca-ntr-un fum, și iarăși apar, la capăt de drum.

2. Merg așa, fără teamă, prin văzduhul de-aramă. Parcă duși de-un dor, parcă duși de-un vis, prin frumusețea de nedescris. Deodată s-au întîlnit cu Banu-Ciobanu, tare necăjit. – De ce plîngi voinicel? – Indianule bun, Cumătrul-lup-păzea-că-vă-rup mi l-a răpit pe Miel-Clopoțel. – La drum, Inimă-de-Lemn, după el!

3. Inimă-de-Lemn zboară ca vîntul, ca gîndul, dar... nici urmă de Lup-păzea-că-vă-rup! Parcă l-ar fi înghițit pămîntul. Numai un stol de corbi croncănitori se reped să-i sfîșie, de după nori. – Scoate arcul, Indianule cutezător, săgetează-i de nouă ori, de zece ori! Fii, cu stolurile negre, neiertător!

4. Nici n-a trecut primejdia aceasta bine, că alta-n locul ei vine. Doi tîlhari în pădure-i așteaptă. Dar vitejii noștri îi răpun în luptă dreaptă. Degeaba pistoalele, degeaba ascunzișul umbros. Paloșul lui Puf-Pufos e din nuia de alun, mai bun decît oțelul cel mai bun! Firește, depinde și de cel ce îl mînuiește!...

5. Cind . . . dintr-o dată: buf, puf, uff! . . . – Ce-a fost asta Inimă-de-Lemn, vreun semn? Stăpîne, de astă dată m-am împiedicat de-o piatră. – Nu-i nimic, se mai întîmplă. Umblă omul cît umblă, coboară în mare, urcă dincolo de soare, își trimite pînă la stele glasul, iar o pietricică, nici cît o mărgică, îi rupe nasul!

6. Să nu credeți însă că după o astfel de căzătură, au intrat în încurcătură. Vitejii noștri nici o clipă n-au uitat, unde-au plecat, cum li se mai întîmplă unora cîte-odat'! Iată, a apărut un punct mișcător în depărtare. Inimă-de-lemn zice tare: – Pregătește-ți lassoul stăpîne, și-aruncă-l în zare, că vînatul e mare!

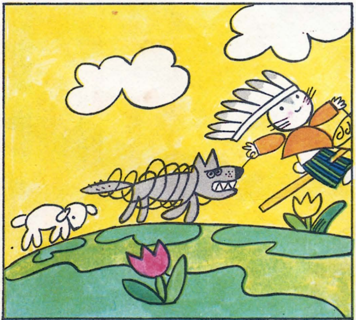

7. Ce dibăcie! Ce-ndemînare! Ce pricepere mare! Cumătrul-lup-păzea-că-vă-rup nu mai are scăpare. Lassoul fulgeră peste iarbă, iar Indianul își zîmbește în barbă. N-ai cum să scapi, n-ai ce să faci, cînd cel ce-l aruncă este cel mai dibaci. Hoțul vine supus, ca un miel, cu Miel-Clopoțel după el.

8. Zice Banu-Ciobanu foarte bucuros: – Mi-a adus Mielul înapoi un Indian curajos! Dar eu, dragii mei, nici acum n-am aflat, dacă a fost Indian adevărat. Poate, pentru că s-a purtat așa de frumos și-a fost curajos, o fi fost totuși, Puf-Pufos. O fi fost, n-o fi fost? Nu se știe! Dar viteazul a avut o inimă vie!

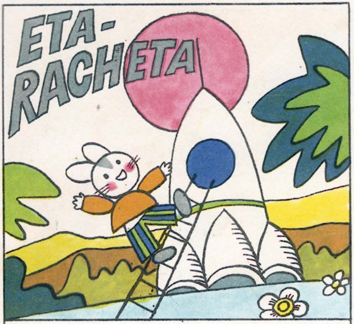

1. Puf-Pufos e mînios. S-a pregătit pentru călătoria aceasta mare și-acum Racheta-Eta nu vrea să zboare. Ce-o fi avînd? Ce-o fi vrînd? Ce defect o fi ascunzînd? – Puf-Pufos, totul e perfect, așa cum e prevăzut în proiect. Dar nu mă-ndur să mă despart de Pămînt. A ieșit la iveală că sînt puțin cam sentimentală.

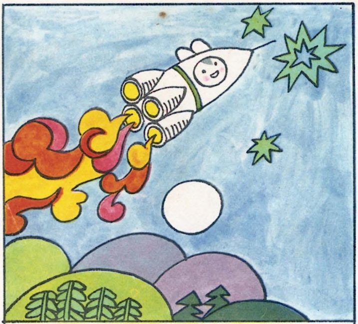

2. – Eta-Racheta, este-adevărat: orice despărțire e greu de-ndurat. Dar de plecat tot trebuie plecat. Ce-ți mai pot spune, decît că aceasta este o nobilă misiune! Uite, stelele să le cunoaștem ne-așteaptă. (Deci cosmonautul nostru către stele se-ndreaptă.) Ele sclipesc tăcut, sclipesc chemătoare. Cîte taine s-ascund în privirile lor oare?

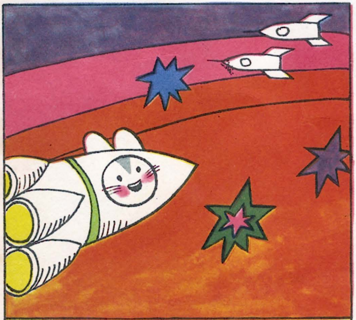

3. În împărăția stelelor este liniște și-ntunecime, iar în afară de Puf-Pufos nu e nimeni. Da' de unde! Unde mai poți găsi un loc liniștit astăzi, unde? Nici n-am zis „nimeni" pîn'la sfîrșit, că alte două rachete s-au și zărit. De-atîta aglomerație, va trebui să punem în curînd, și-n văzduh, semne de circulație.

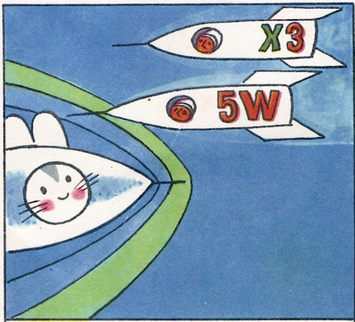

4. – Ce rachetă curioasă, zice unul dintre cosmonauți. Tot ai vrea către ea să te uiți. Are, pe cabină, coarne de metal, în număr de două. Probabil e vreo construcție nouă, vreun aparat de măsurat, vreun laborator, vreun mecanism deosebit la motor?! Cum să bănuiască el că racheta aceasta e pentru un băiețel, temerar, dar cu urechile cam mari!

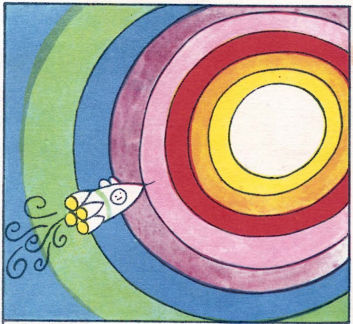

5. Sus, întuneric de nepătruns! Dacă Eta-Racheta n-ar măsura distanțele, nici n-am ști unde-am ajuns. Dar în cosmos, ca și acasă, fiecare are o treabă aleasă. Eta-Racheta să meargă mereu fără să obosească, iar Puf-Pufos să . . . privească! Să vadă cum, din noaptea cea mare, răsar stele și strălucește cel mai frumos soare!

6. Parcă-ar fi un glob de aur pe-o piele de taur. Se rostogolește biruitor, mai încins decît cel mai aprins cuptor. Soarele luminos vrea să fie mai frumos decît Făt-Frumos. Numai că frumusețea lui măiastră o întrece mărgica aceea, învăluită în ceață albastră. Stea să fie? Este Pămîntul, planeta noastră vie.

7. Cum s-a uitat spre Pămînt, Puf-Pufos s-a trezit suspinînd. — Eta-Racheta, mi-e dor, vreau să cobor! Să meargă cine-o vrea prin văzduhul strălucitor! Eu vreau să aud cum foșnesc frunzele plopilor în vînt, coboară-mă repede pe Pămînt. Acolo e Mamina, Lina-Pufulina. Și Ița-Pufița și Fic-Pufic, frățiorul cel mic . . .

8. La coborîre însă, ghinion! Racheta-Eta, emoționată, cum n-a mai fost niciodată, a aterizat într-un pom! Așa cosmonaut n-am mai privit: are nasul julit. Da, dragii mei, dar ce-i pasă! Spuneți-mi, mai simte cineva vreo durere cînd ajunge acasă? Unde pîinea rumenită e cea mai gustoasă!

1. Azi-noapte a nins bogat și-uite, acum, dimineața toate drumurile s-au astupat. Zăpada sclipește ca o oglindă. Mai poți lăsa schiurile-n tindă? Din pădure s-aud zvonuri, s-aud murmure. Asta înseamnă că a-nceput concursul cel mare și tocmai Puf-Pufos întîrzie pe cărare. Să-ntîrzii, cînd vrei să iei tu premiul întîi!

2. În pădure, pe pîrtia principală, concursul are o desfășurare triumfală. Sînt fel de fel de probe pentru toți concurenții (ca să nu iasă vorbe). Cumătrul-lup-păzea-că-vă-rup s-a și avîntat în întrecere: zdup! El concurează la „săniuța-ntr-un călcîi vreau să ies eu cel dintîi". Trebuie să recunoaștem, făr tapaj, că e vorba de curaj!

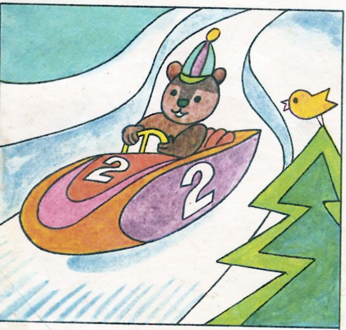

3. Nici nu l-aș fi crezut pe Moș-Martin-tin-cojoc-foarte-fin că o poate aduce din condei așa fin! El și-a ales proba de bob, tocmai pentru că la o astfel de probă, de mare viteză, greutatea contează, nu se pune în paranteză! Îi mai rămîne doar să ocolească brazii din cale, cînd a pornit-o ca bolidul, la vale...

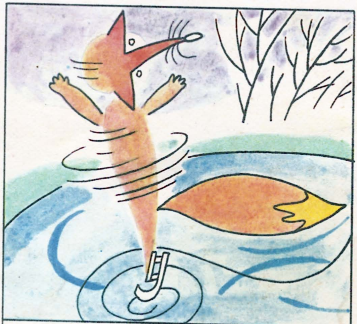

4. Cel mai elegant număr dintr-o sută, îl execută, după o plecăciune-ndelungată Cumătra Vulpe-coadă-lungă. Este un număr pentru care a fost special trimisă, fiindcă obține aplauze la scenă deschisă. O piruetă doar, într-un picior, și pe gheață s-a aprins un foc orbitor, din care răsar, nu prea rar, niște mustețe și-un botișor.

5. Asistența este entuziasmată. Aplaudă Veverița, aplaudă Corbul, aplaudă Omul de zăpadă. Barza Breaza a făcut special o deplasare, din țările în care iarna-i dogoare, în calitate de corespondent, cu viziune, al unei firme de televiziune. Vrea să judece, vrea să discearnă frumusețea sporturilor de iarnă!

6 Dar, ce s-a-ntîmplat? O liniște mare peste pădure s-a lăsat. Sus, pe cea mai înaltă trambulină a apărut Puf-Pufos, cu o mișcare grațioasă și-o siguranță deplină. – Atențiune, zice el, voi executa ce nu s-a mai executat: dublu salt în asalt! Pregătiți-mi premiul cel mare, o varză cît o căldare!

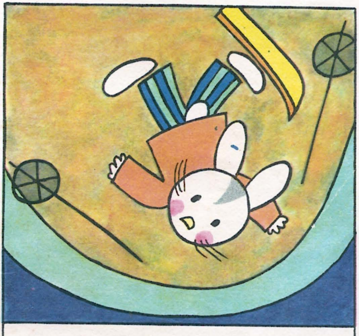

7. Dar pînă să zică „premiul cel mare" schiurile-i alunecă, fără voie, la vale. Trambulina-i dă avînt și Puf-Pufos se-nvîrte de zece ori pîn'la pămînt – Bravo! Bravo, strigă Veverița-Rița, nemaităcîndu-i gurița. Bravissimo! Puf-Pufos, pe tine însuți te-ai întrecut, eu te declar campion absolut!

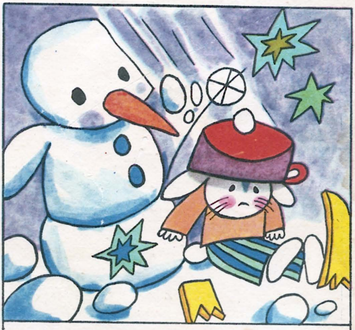

8. Numai Omul de zăpadă, i se cere, nu i se cere, declară că e cu totul de altă părere. – Ce măiestrie e asta? Eu n-o pricep și basta! Baremi, să-mi dea-napoi căciula dintr-o cratiță spartă, fiindcă uite, a și-nceput gerul, pe la urechi să mă ardă. Ce băiat, înfumurat! Nici n-a ieșit campion și-l îmbrîncește pe om!

1. Puf-Pufos, mi-e milă de tine. Aştepţi la fereastră şi primăvara nu vine. Afară ninge, ninge mereu. Iarna e lungă, omătul e greu. Oricît ne-am lua cu vorba, cu poveştile, ele nu pot să înlocuiască veştile, pe care le-aşteptăm de la prieteni, ori de la fraţi. Ce-or face ei acum? Or fi veseli? Or fi supăraţi?

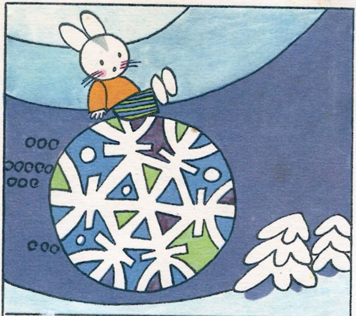

2. Cine ştie, de unde să ştie? Mai poţi umbla doar pe vînt, doar în zbor, aici, pe pămînt. Şi tare mi-e dor de Moş-Martin-tin-cojoc-foarte-fin. – Puf-Pufos, ieşi pînă afară puţin, zice năzdrăvan Fulgul-de-Nea, urcă-n spinarea mea şi spune-mi la care dintre prietenii de-astă-vară să te duc?

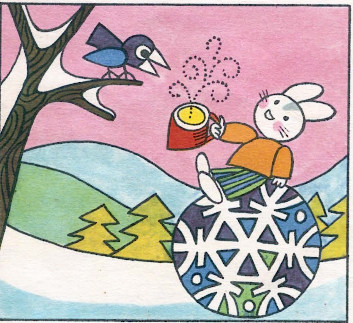

3. Fulg-de-Nea, du-mă-ntîi la Corbul-Uituc. Stă la blocul turn dintr-un stejar, creanga a noua, primul lăstar. Aşa ţin eu minte. Acum s-ar putea să fie răcit, şi să aibă nevoie de un ceai fierbinte. Lăstarul e şi el îngheţat sub vîntul turbat. Dar pe-o asemenea vreme e nevoie de-un prieten bun, pe care la inimă să-l pun.

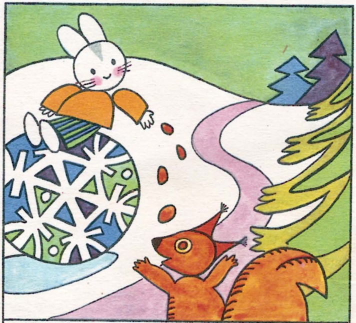

4. – Acum, zice Puf-Pufos, lasă-te, Fulg-de-Nea, mai în jos, pînă la scorbura întunecoasă. Poate este Veveriţa-Riţa pe-acasă. I-am adus nişte alune foarte, foarte bune. Sînt cam uscate, ce-i drept, dar n-am avut altele, şi nici nu puteam să mai aştept. Fiindcă degeaba mai faci o faptă bună, după ce ai întîrziat-o cu-o lună.

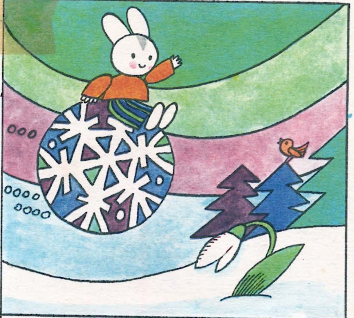

5. Fulg-de-Nea este mai fericit decît v-ați aștepta! N-are nevoie de nici un îndemn. Acum el este Inimă-de-Lemn. Vîntul sub aripa lui se supune: — Unde mai mergem stăpîne, Puf-Pufos, spune! — La Ghiocel-Mititel cu inima sunătoare ca un clopoțel. Iată-l încă mai doarme drăguțul de el . . . Semn că primăvara-i departe.

6. Dar poate că așa scrie la carte. La carte, sau la calendar? O să văd, o să mă ocup și de-o astfel de temă. Acum avem de rezolvat o altă problemă: ce-o mai face Cumătrul-Lup-păzea-că-vă-rup?! — Ce să facă stăpîne, zice Fulg-de-Nea, uite-l colo, la crîșmă, bea o țuică fiartă, gerul, pe la mustață, să nu-l ardă . . .

7. — Ce să facă și el Fulgule frumos! Bine că l-am văzut sănătos. Acum însă, mie mi-e frig, m-am făcut covrig. Ai fost bun cu mine peste măsură. Poftește Fulg-de-Nea în casa mea, la căldură! Prostuțule, Puf-Pufos, prietenul tău nu-i friguros. Într-o clipă din toată făptura lui măiastră a rămas doar o lacrimă-albastră.

8. — Fulg-de-Nea, dragul meu, bunul meu, n-am vrut să-ți pricinuiesc nici un rău. Ce să fac, mîhnirea mea s-o împac? Te voi pune aici, în glastră, la rădăcina acestei flori din fereastră. Are bobocul mai roșu decît focul! Tu, Fulg-de-Nea, inima mea, ajută-l să crească și să înflorească, să putem continua jocul.

1 Vai, vai, vai, cum trece vremea! Ne-am luat cu vorba, ne-am luat cu joaca, nici n-am văzut: copiii de ieri au crescut, le zic azi alți copii „nenea". Numai tu, Puf-Pufos, ai rămas tot copilăros. Porți o scînteie de soare-n privire și pe mustețe, un fel de „tinerețe fără bătrînețe". De unde vine-așa vie, nici inima ta nu știe.

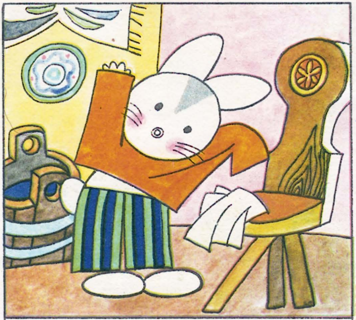

2 Luna se joacă într-una cu Soarele, grăbindu-i vremii picioarele. Dar vremea, și cînd trece și cînd vine, parcă nici nu s-atinge de tine. Nu e nimic, și totuși e ceva. S-a schimbat firea ta! Plutește în aer o neliniște, o așteptare. Tu, dragul meu, te pregătești de plecare. Drumurile-s lungi, lumea e mare.

3 Au venit la poartă, să te petreacă, toți prietenii de joacă. Fiecare ar vrea să-ți spună o vorbă, să-ți dea un sfat. Dar cum, cînd vorbele toate s-au terminat? Firește, orice despărțire e grea. Pe unde trecem, pe sub zarea albastră, lăsăm o parte din inima noastră. Ne vom mai intoarce vreodată la ea?

4 — Vînătorule-Ochitorule, ce s-a-ntîmplat? Mi se pare mie, ori ești supărat? Sau ochii tăi blînzi s-au înlăcrimat? — Da'de unde Puf-Pufos, sînt destul de voios. Dar mă cam supără fumul de la pușca aceasta de tablă. Totdeauna am fost de părere că este o rablă. În loc să facă „poc"! și „bum"! scoate fum!

5 – Puf-Pufos, a grăit Mopsus-Hopsus, politicos. E-adevărat, cel mai des eu te-am supărat. Dar n-aş vrea, zău n-aş vrea, să pleci, prin păduri ori pe neumblate poteci, din pricina mea. Voi fi mai cuminte de-acum înainte, – Fii, dragul meu serios! Mopsus-Hopsus, cine mai ţine supărările de-alaltăieri minte?!

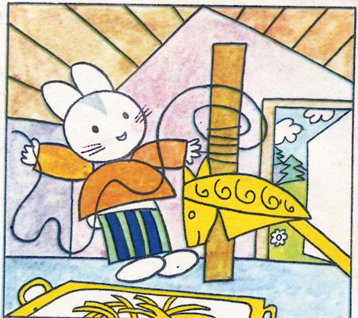

6 – Stăpine, stăpine, la rău şi la bine, eu vreau să rămîn cu tine. Bizuie-te pe mine! – Mulţumesc, Inimă-de-Lemn, căluţule bun, te-aş lua şi pe tine la drum. Dar mi-e teamă, mi-e teamă că nu voi mai găsi jăratic să-ţi pun, pe tava strălucitoare, de-aramă. Şi fără jăratic, nici tu, şi nici eu, nu vom răzbi la greu.

7 – Puf-Pufos, frăţioare, călătoria e mare. Peste nouă riuri de soare. Dacă pleci prin albastre păduri şi poteci, ia cu tine măcar, această floare de jar. – Iţa-Pufiţa, ce bună eşti! Acesta e cel mai scump dar. Pe unde-o s-ajung, pe drumul lung, ea îmi va aminti de jocurile noastre copilăreşti.

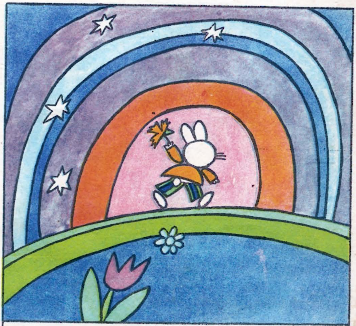

8 Şi-uite-aşa, cum v-am spus, Puf-Pufos ne-a lăsat şi s-a dus... Dragii mei, dacă-ntîlniţi, dacă zăriţi, pe unde nici cu gîndul nu gîndiţi, vreun băieţel cam naiv, cam poznaş, la inimă bun, cum să vă spun, este el! Rogu-vă, atunci daţi-mi şi mie o veste. M-aş bucura, dac-aş afla, că Puf-Pufos n-a fost doar o poveste!

Cuprins

1. O familie numeroasă
2. La aerodrom
3. Cel mai frumos SOARE
4. Măiastra
5. CUI SĂ MULȚUMIM
6. CURCUBEUL
7. La meci
8. CAMPIONUL
9. Prietenie
10. Lup de mare
11. INDIANUL
12. ETA-RACHETA
13. Poveste de iarnă
14. Fulg de nea
15. DESPĂRȚIREA

REDACTOR: IULIA ENDEȘ
TEHNOREDACTOR: ILIE GABRIEL

ÎNTREPRINDEREA POLIGRAFICĂ SIBIU

Lei 7

EDITURA „CERES”